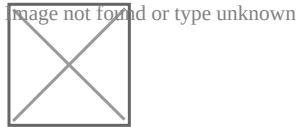

Βονιφάτιος και Αγλαΐα: Δύο ερωτευμένοι άγιοι (†19 Δεκεμβρίου)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η Αγλαΐα ήταν μία εύπορη αριστοκράτισσα που ζούσε στα χρόνια του Διοκλητιανού στην περιοχή της Ρώμης και είχε δούλο της τον Βονιφάτιο. Ο Βονιφάτιος ήταν οικονόμος της, πολύ όμορφος στην εμφάνιση, ελεήμων και φιλεύσπλαχνος, αλλά επιρρεπής στη μέθη και στις ασωτείες. Σύντομα ερωτεύτηκαν μεταξύ τους και ζούσαν τον παράνομο έρωτά τους, καθώς η κοινωνική τους απόσταση δεν επέτρεπε την τέλεση γάμου.

[AgiaAglaia01](#)

Επειδή όμως και οι δυο τους ήταν πιστοί χριστιανοί, ακολούθησαν οι τύψεις για τη σχέση τους. Αναζητώντας μια λύση, πληροφορήθηκαν ότι στην Ανατολή γίνονται διωγμοί κατά των χριστιανών. Αποφάσισαν τότε, να μεταβεί ο Βονιφάτιος εκεί και να βρει λείψανα μαρτύρων, για να τα φέρει στο σπίτι τους, ώστε η ευλογία των ιερών λειψάνων να τους απαλλάξει από την ενοχή που αισθάνονταν.

Η Αγλαΐα τού πρόσφερε συνοδεία, χρήματα και προμήθειες και το ταξίδι ετοιμάστηκε. Όπως ήταν έτοιμος να φύγει, ο καλόκαρδος Βονιφάτιος στράφηκε στην κυρία του και τη ρώτησε αν θα δεχόταν τα δικά του οστά ως άγια λείψανα, για να τα τιμήσει. Εκείνη θεώρησε ότι ήταν ένα από τα συνηθισμένα του αστεία και δεν έδωσε σημασία, κατευοδώνοντάς τον.

Μετά από ένα μεγάλο και κουραστικό ταξίδι, η συνοδεία έφτασε στην Ταρσό της Κιλικίας, όπου είχαν πληροφορηθεί ότι πραγματοποιείται μεγάλος διωγμός εναντίον των χριστιανών. Αφού βρήκαν πανδοχείο και ετοιμάστηκαν να ξεκουραστούν, ο Βονιφάτιος τούς ανακοίνωσε ότι θα έβγαινε μια βόλτα στην πόλη, για να δει τι γίνεται.

Πράγματι, βγήκε και ρώτησε σε ποιο σημείο πραγματοποιούνται τα μαρτύρια των χριστιανών. «Στο στάδιο», του απάντησαν και αυτός έσπευσε κατευθείαν εκεί. Αυτό που συνάντησε ήταν ένας πραγματικός τόπος μαρτυρίου, με πλήθος χριστιανών να βασανίζονται και να οδηγούνται στο μαρτύριο από τους

στρατιώτες. Αφού έτρεξε να φιλήσει και να τιμήσει τους ετοιμοθάνατους μάρτυρες, παρουσιάστηκε μπροστά στον επικεφαλής των διωκτών και ευθαρσώς δήλωσε ότι και ο ίδιος ήταν χριστιανός και ήθελε να μαρτυρήσει. Οι αξιωματικοί τον απέπεμψαν, αλλά η επιμονή του τούς εκνεύρισε και τελικά τον συνέλαβαν. Αφού τον υπέβαλαν σε πολλές και σκληρές δοκιμασίες, στο τέλος τον αποκεφάλισαν.

Στο μεταξύ οι ώρες περνούσαν και οι σύντροφοί του στο πανδοχείο περίμεναν το Βονιφάτιο. Στην αρχή υπέθεσαν ότι θα γλεντοκοπά σε κανένα καπηλειό ή σε κάποιο πορνείο. Όταν όμως είδαν ότι είχε αργήσει πάρα πολύ, αποφάσισαν να βγουν και να τον αναζητήσουν. Ρωτώντας διαρκώς τους κατοίκους, περιγράφοντάς τον, διαπίστωσαν ότι είχε μεταβεί στο στάδιο. Αφού έφτασαν εκεί, δεν άργησαν να πληροφορηθούν την αλήθεια.

Ξέσπασαν τότε σε θρήνους, επειδή τον κακολόγησαν και έφεραν το κομμένο κεφάλι κοντά στο υπόλοιπο σώμα. Η παράδοση λέει ότι με θαυμαστό τρόπο, το κεφάλι επανασυγκολλήθηκε, ανασηκώθηκε ελαφρά και έκανε ένα νεύμα στους κοπετώντες άνδρες, ως ένδειξη κατανόησης και συγχώρεσης για τις σκέψεις τους. Αφού δωροδόκησαν τους στρατιώτες που φύλαγαν τα άψυχα σώματα των μαρτύρων, πήραν τη σορό του Βονιφατίου μαζί τους και κίνησαν για την επιστροφή.

Πίσω στην πατρίδα τους, παρέδωσαν τα λείψανα του Βονιφατίου στην κυρία τους. Εκείνη αμέσως θυμήθηκε τα τελευταία λόγια του αγαπημένου της, τον θρήνησε και αργότερα οικοδόμησε έναν περικαλλή ναό στον τόπο όπου τον έθαψε. Η ίδια έζησε το υπόλοιπο του βίου της στον ίδιο ναό, κάνοντας μόνο αγαθοεργίες. Όταν κοιμήθηκε, την έθαψαν δίπλα στο Βονιφάτιο. Και οι δυο τους έγιναν κατόπιν πρόξενοι μεγάλων θαυμάτων.

Η Εκκλησία τους τιμά τη 19η Δεκεμβρίου.